

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 69/2022
03.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА ПР Самостална трговинска радња ББ Нови Сад, чији је пуномоћник Војислав Јововић, адвокат у ..., против туженог BANCA INTESA АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 11.592,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 3255/20 од 29.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 03. марта 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 3255/20 од 29.09.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 3255/20 од 29.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 29П 447/2020 од 25.05.2020. године, у ставу I изреке утврђено је да је одредба члана 8. став 1. Уговора о кредиту, кредитна партија .. од 30.01.2014. године, закљученог између тужиоца и туженог, ништава и да не производи правно дејство. У ставу II изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 11.592,00 динара, са законском затезном каматом почев од 31.01.2014. године, до исплате. У ставу III изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ од 18.000,00 динара са пдв и износ судских такси од 9.192,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 12Пж 3255/20 од 29.09.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу I, II и делу става III којим се обавезује тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ адвокатских накнада од 18.000,00 динара и износ судских такси од 9.192,00 динара. У ставу другом изреке је укинута првостепена пресуда у делу става

трећег, којим је обавезана тужена да тужиоцу плати пдв на име накнаде трошкова парничног поступка на износ од 18.000,00 динара.

Против другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и изражени кроз ефективну каматну стопу. У ситуацији у којој нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, која претходи закључењу уговора, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Погрешна примена материјалног права на коју у вези са тим указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 24.01.2020. године ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа. Вредност предмета спора је 11.592,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 98,62 евра.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се

тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази износ из става 1. истог члана (став 3.). Одредбом члана 479. став 6. истог закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**